

—Πώς έχετε τ' όνομά μου; απόρησε ή Νάνου.
—Τό έμαθα στο ξενοδοχείο. Έκει μάλιστα άκουσα ότι θα πηγαίνατε στο "Αολύθ". Έτρεξα λοιπόν μπροστά και περίμενα να περάσετε με τ' αυτοκίνητο.

—Μά γιατί... φεύγετε; τον ρώτησε δειλά ή Νάνου.
—Φαντάζομαι ότι δέν σάς έτυχε ποτέ να κλέψετε καμμιά Τράπεζα, τής έπτε ή ό νέος μ' ένα προστατευτικό τόνο στη φωνή. 'Η Νάνου τον κούταξε δύσπιστη.

—Έχετε κλέψει λοιπόν έσείς μιά Τράπεζα;
—Μά, βέβαια! Κάτι πρέπει να κάνη καιείς...
—Τότε, τί θέλατε στο ξενοδοχείο;
—Γιατί τά μεγάλα ξενοδοχεία είναι οι καλύτεροι κρυφώνες για τούς λωποδύτες. Αυτή τή φορά όμως ή 'Αστυνομία άνακάλυψε τά ίχνη μου. Νά λοιπόν γιατί σάς περίμενα εκεί, πίσω απ' το φράχτη, αγαπητή μίς Κλάρκ.

'Η Νάνου έσκυψε τό κεφάλι και δέν μίλησε. Ήταν τρομοκρατημένη. Μά συγχρόνως έννοιώθε παράξενη χαρά. Θά έλεγε καιείς ότι ήθελε να ευχαριστήση τό νέο με τά μαύρα μαλλιά, που τήν είχε παρασύρει σέ μιά τόσο δραματική περιπέτεια.

Σέ λίγο άρχισε να νυχτώνη.
"Έφταναν πειά στο πρώτο χωριό, που βρισκόταν πριν από τό "Ασολεύ, όταν άξαφνα ένας άστυφύλακας τούς έφραξε τό δρόμο. Τήν ίδια στιγμή ξεφύτρωσαν κι άλλοι δυό και στάθηκαν μπροστά σ' αυτοκίνητο.

—Μ' έπιασαν! ψιθύρισε μ' άπογοήτευση ό νέος κι' έκλεισε τό φρένο.

Ό πρώτος άστυφύλακας πήγε τότε κοντά και τούς έπτε:

—Έγουμε διαταγή να σταματάμε όλα τ' αυτοκίνητα. Πρέπει να πιάσουμε έναν «γκάγκοτερ», που έχει λεηλατήσει τίς Τράπεζες. Τό τηλεγράφημα που λάβαμε, λέει τά έξης: «Νέος, ύψηλόσωμος με μαύρα μαλλιά και με γκριζά ρούχα. Συνοδεύεται από μιά δεσποινίδα, που φοράει ένα κομψό κόκκινο καπέλλο». Έμπρός! Κατεβήτε. Έσάς θέλουμε να πιάσουμε.

—'Αλήθεια; ρώτησε ό νέος με κάποια ειρωνεία στη φωνή.

'Η Νάνου, κατάχλωμη από τον τρόπο τής, του έξήγησε:

—Κάνετε λάθος. Έγώ είμαι ή μίς Νάνου Κλάρκ, ή κόρη του μίστερ Χάμερτον Κλάρκ, του πατρίωνου βιομηχάνου. Θά έχετε άκούσει βέβαια αυτό τ' όνομα.

—Ναί, τό έχω άκούσει, ώμολόγησε ό άστυφύλακας. Μά αυτός ό κύριος, ποίος είναι;

—'Ω! φώναξε ή Νάνου, ό κύριος αυτός είναι... είναι ό άρραβωνιαστικός μου.

—Θαυμάσια, τής έπτε ό άστυφύλακας. Έλάτε λοιπόν να έξηγηθήτε με τον άτυνύμο. 'Αν λέτε τήν αλήθεια, σέ πέντε λεπτά τής ώρας θά είσατε και πάλι ελεύθερη.

Κι' άνεβαινώντας στο «μαρσιπέ, άνοιξε μονάχος του τήν πόρτα του αυτοκινήτου.

Τήν ίδια στιγμή ή Νάνου έκανε κάτι άφάνταστο. Ξαφνικά έδωσε μιά δυνατή γροθιά στον άστυφύλακα και τον πέταξε τ' άνάσκελα στη μέση του δρόμου. Και πριν οι άλλοι προφτάσουν να τούς πιάσουν, είχαν ξεκινήσει με ύλιγγιάδη ταχύτητα.

Όταν βρέθηκαν πολύ μακριά από κείνο τό χωριουδάκι, ό νέος με τά μαύρα μαλλιά γύρισε κι' έπτε τής Νάνου:

—Ευχαριστώ. Μ' έσώσατε. Γιατί τό κάνατε αυτό;

—Λέν ξέρω, του άπάντησε ή Νάνου κι' έγειρε πρós τά πίσω τό κεφάλι.

Ήταν κουρασμένη. Ό δροσερός άέρας τής νύχτας τής χάραινε τό πρόσωπο. Κι' ή Νάνου, σιγά-σιγά, δίχως να τό καταλάβη, έκλεισε τά μάτια κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε, βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Ό άγνωστος είχε γίνει άφαντος.

Τό πρωί τής άλλης μέρας ή Νάνου ξύπνησε απ' τό κουδούνισμα του τηλεφώνου.

—Έμπρός... Έκανε ζαλισμένη από τόν ύπνο.

—'Η μίς Κλάρκ; ρώτησε μιά φωνή.

—'Ω! έκανε ή Νάνου. Είναι ό άγνωστος... Μάλιστα, είμαι ή μίς Κλάρκ. Τί θέλετε;

—Μά μάθω άν κοιμηθήκατε καλά.

—Ευχαριστώ, του άπάντησε άπότομα ή Νάνου. Μά για πέ-

στε μου: 'Εσείς που ήρθεκατε;

—Έδώ, στο ξενοδοχείο. Τετάρτη πόρτα άριστερά, μετά τό δικό σας.

—Τί λέτε; απόρησε ή Νάνου.

—Μάλιστα, μίς Κλάρκ. Σας τηλεφώνησα, για να σας έξομολογηθώ κάτι: Νάνου, δέν έκλεψα ποτέ μου καμμιά Τράπεζα.

—'Α! έκανε ή Νάνου, με κάποια άπογοήτευση.

—Ναί. Είμαι ένας υπερβολικά τίμιος άνθρωπος, συνέχισε ό άγνωστος. Μά, άκούστε, Νάνου: Σάς περίμενα τρία χρόνια τώρα. Έσείς δέν με θυμάστε πειά, μά εγώ δέν σάς έχασα.

—Σας γνώρισα σ' ένα φιλικό σπίτι πριν φύγω για τήν 'Αργεντινά.

—Μιά στιγμή! φώναξε ή Νάνου. Ποίος είστε λοιπόν;

—Είμαι ό Ντίκ Ρέντον.

—Ό γυιός τής λαίδης Ρέντον; Είσατε κείνος, που θά γνώριζα χθές τό βράδυ στο τραπέζι;

—Μάλιστα, τής άπάντησε. Έπειδή όμως άκουσα να λέτε στη μαμά σας ότι θέλατε να διασκεδάσετε με μιά περιπέτεια, σοφίστηκα τήν «κλοπή τής Τράπεζας» κι' όλη τήν άλλη ιστορία.

—Κι' οι άστυφύλακες; απόρησε ή Νάνου.

—'Ω! 'Εγώ τούς είχα στείλει εκείνο τό τηλεγράφημα. 'Ηθελαν να σας διασκεδάσω κι' έλπίζω ότι σάς διασκεδάσα. Και τώρα; Θέλετε να συναντηθούμε στο πρόγευμα ύστερα από μισή ώρα;

—'Η Νάνου χαμογέλασε.

—Ναί, Ντίκ, του άπάντησε με τρυφερότητα. Θά είμαι έτοιμη σέ είκοσι λεπτά τής ώρας.

Κι' έτσι ή Νάνου Κλάρκ άρραβωνιάστηκε τό ίδιο βράδυ τον Ντίκ Ρέντον, γιατί είχε καταλάβει πειά ότι ήταν ό άνδρας που τής ταίριαζε.

ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΛΕΣ

Ο ΠΕΤΩΣ ΒΛΑΚΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Κάποτε, ένας απ' τούς Σουλτάνους του Μαρόκου, διάταξε τον βεζύρη του να του γράψη σ' ένα κατάστιχο όλους τούς βλάκες του βασιλείου του.

Ό βεζύρης εξετέλεσε τή διαταγή και πρώτο-πρώτο έγραψε τό όνομα του ίδιου του Σουλτάνου!

—Θά σου κόψω τό κεφάλι! φώναξε έξαγριωμένος ό Σουλτάνος όταν πήρε κι' έρριξε μιά ματιά στον κατάλογο των βλακών του βασιλείου του. Γιατί έβαλες τό όνομά μου και πρώτο μάλιστα;

—Νά σου πώ, Πατισόχ μου! έπτε άτάραχος ό βεζύρης. "Εδω-σες προχθές σέ μερικούς βαγαπόντες χίλιες λίρες για να σου φέρουν απ' τήν 'Αραβία τά καλύτερα άλογα που θά βρουν.

—'Ε; Κι' έπειτα;

—'Επεται;... Αυτό δέν θά ξαναγυρίσουν πειά.

—Δέν θά ξαναγυρίσουν!... Κι' άν ξαναγυρίσουν;

—Τότε θά σβύσω τ' όνομά σου απ' τον κατάλογο και στη θέ-

ση του θά γράψω τό δικό μου!

Πέρασαν χρόνια, πολλά χρόνια, μά ό βεζύρης δέν βρέθηκε στην άνάγκη να γράψη τ' όνομά του στον κατάλογο των βλακών. Γιατί, άπόλυστα οι άγο-

ρασταί των 'Αραβικών αλόγων, δέν ξαναγύρισαν ποτέ πίσω, καταθροχθισαντες τά χρήματα του άφελους Σουλτάνου.

ΠΡΟΣΟΧΗ !.

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπόλυτως Ικανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, 'Ημερολόγια, Καζαίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίες ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.